SLOVO ŠÉFREDAKTORA, OLYMPIJSKÝ DEN, NÁVŠTĚVA, POHÁDKA
Přivítali jsme olympijskou sportovkyni
ČTĚTE NA STRANĚ 1

AKCE, HOSTÉ, ZÁŽITKY
Naši žáci jako začínající spisovatelé
ČTĚTE NA STRANĚ 2,3

Slovo Šéfredaktora

Milí čtenáři,
jaro je v plném proudu, včely bzučí, ptáčci zpívají, všude je živo a my se pouštíme do další éry Šneknovin. Tak pojďme se tedy podívat, co nás čeká. Ohlédneme se za Velikonocemi, máme tady například fotky z velikonoční soutěže, krásnou básničku, články s jarní tématikou, vzpomínku na Den učitelů a samozřejmě spoustu dalšího. Přeji Vám všem krásné jaro a pohodové počteníčko.

Za celou redakci James Fujdiar, 4.C

Návštěva školy v Regensburgu

Na konci března od středy do pátku jsem jeli do Regensburgu na výměnný pobyt. Jeli žáci ze 7.A, 7.B, 8.A a 8.B a paní učitelky Marcela Deutsch a Eva Katuščáková. Setkali jsme se se žáky z německé partnerské školy z Mainburgu. Velmi nás to tam bavilo a jeli bychom rádi i příští rok. Žáci z Německa byli hodní a dobře jsme se s nimi sblížili. Město se nám také moc líbilo a program byl hezky vymyšlený. Ale zájezd by mohl být o noc nebo dvě delší.

Autoři Teodor Bourek a Jan Naidr, 7.A

Básničky o jaru

DEN UČITELŮ
Dnes je Den učitelů,
děkujeme za školu.
Učíte nás každý den,
někdy je to velký trénink
Máte s námi trpělivost,
i když zlobíme dost
Děkujeme, učitelé!

JARO
Jaro už je tady,
sluníčko svítí všady.
Květiny rostou kolem nás,
ptáčci zpívají celý čas.
Mám jaro rád, to vím,
venku si krásně užívám s ním.

Autor básniček a obrázku Amir Šafigulin, 4.C

Anička a čtyřlístek

Byla jednou jedna holčička jménem Anička.
Byla hezká, hodná, kamarádská, ale měla jedno velké neštěstí v životě, všechno viděla černobíle. Skoro nikdy se neusmívala.
Jednoho jarního slunečného odpoledne se Anička vydala na procházku na kopec. Nebyla tam ovšem sama, byly tam ještě Niky a Viky, její dvě nejlepší kamarádky. Hrály na honěnou a schovávanou.
Když už dívky musely jít domů, Anička se rozloučila a prohlížela si přírodu. V tu chvíli našla čtyřlístek. Přála si, aby její život nebyl tak černobílý.
O týden později se jí přání vyplnilo, a tak navždy viděla život barevný.

Autor příběhu Ester Gregerová, 4.A

Olympijský den v Klánovicích

V pátek 27. března se naše škola proměnila v centrum olympijského sportu.
Díky úspěchu našich žáků v doprovodné soutěži k Olympiádě dětí a mládeže 2026 k nám zavítala výjimečná návštěva – elitní česká zápasnice a trojnásobná vicemistryně Evropy v zápasu ve volném stylu, **Adéla Hanzlíčková.**
Tato akce byla zaslouženou odměnou za skvělé 5. místo, které naše škola vybojovala v soutěži **Ukaž nám sportovní hvězdu z tvého okolí**.

Do programu se zapojily desítky škol z Prahy a Středočeského kraje a o to víc nás těší, že porotu zaujalo právě video našich žáků z marketingu a třídy 9.B pod vedením Jáchyma Rychtaříka.
Program odstartoval v tělocvičně intenzivním tréninkem pro 9. třídy. Pod vedením Adély si žáci vyzkoušeli cvičení zaměřená na zpevnění těla, dynamiku a obratnost. Trénink vyvrcholil napínavou týmovou soutěží v přesouvání kvádrů, kde rozhodovala nejen rychlost, ale především soudržnost celého týmu.
Druhá část dopoledne patřila besedě, které se zúčastnili žáci 5., 7. a 9. ročníků. Adéla velmi otevřeně a zábavně vyprávěla o svých sportovních začátcích, náročném režimu profesionální sportovkyně i o tom, co pro ni znamená reprezentovat Českou republiku.
Zlatým hřebem dne byla

praktická ukázka wrestlingu. Adéla na žíněnce předvedla svou techniku a do akce se zapojili i naši žáci Adam Krúpa a Jáchym Rychtařík. Kluci si vyzkoušeli roli „tréninkových partnerů“ a s úsměvem potvrdili, že i přes dynamiku sportu si ukázku náramně užili bez jakékoli úhony.
Text Simona De Michele

Zanzibar (ostrov koření)

Jarní prázdniny jsem strávila na ostrově Zanzibar, který se nachází na východ od pobřeží Afriky a je součástí Tanzanie.
Měla jsem příležitost se podívat do místní školy v malém městě jménem Paje. Školu navštěvovalo cca 1200 dětí a do jedné třídy chodilo i 70 dětí. Bylo to velice chudé a špinavé město. Život se odehrával na ulicích – byly zde stánky se zbožím, např. s použitou obuví, opravna kol, pneuservis, obchody s výrobky ze dřeva atd.
Na ulicích se válely plasty a všude byl nepořádek. Malé děti se tam potloukaly, většina z nich byla bez bot, bosa.
Na plážích jsme potkávali Masaje, což jsou obyvatelé Tanzanie. Vyznačují se štíhlou, vysokou postavou, černou pletí, dlouhýma nohama a dokážou skákat vysoko do výšky.
Často jsme vídávali tlupy opic, byli to vlastně dva druhy, jednak Kočkodan bělohrdlý a gereza zanzibarská. Jednou nám dokonce vlezli do pokoje a spořádali mandarinky. Zanechaly po sobě jen odpadky a pořádný nepořádek.
Text Anna Řeháková, 4.C

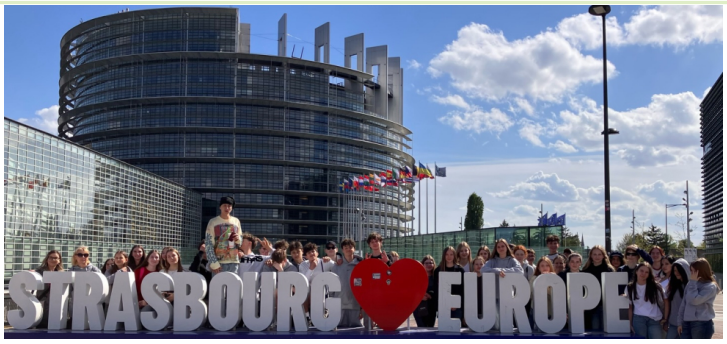
Pokáč aneb hudbě zdar

Představte si, že jsme měli tu čest potkat jednu celebritu z našich Klánovic. Jmenuje se Jan Pokorný, ale všichni ho jistě znáte spíš pod přezdívkou Pokáč. Naše třída, 4.C, si na školní ples připravila jednu z jeho skvělých písniček jménem Nejde net. A tak si ji Pokáč jako pravý Klánovičák přišel do školy zazpívat s námi.
Musím Vám prozradit, že jsme byli hodně nervózní, protože zpívat s touto hvězdou, to se nám jen tak nepoštěstí, ale nakonec jsme se osmělili a na podruhé už to dokonce znělo i jako zpěv - dělám si legraci, byli jste skvělí, kamarádi ????.
A když už byl Pokáč u nás, nenechali jsme si ujít příležitost a hned jsme ho zasypali spoustou otázek. Tak třeba věděli jste, že píseň jménem Mám doma kočku je reálná? Je o Pokáčově kočce jménem Josefína. Anebo proč se přestěhoval do Klánovic? No přece, protože je to tady super.
Návštěvu Pokáče jsme si moc užili a doufáme, že se s ním zase brzy uvidíme.
autor James Fujdiar, 4.C

Naši žáci objevovali krásy Alsaska a Štrasburku

V uplynulých dnech se žáci naší školy vydali na nezapomenutelný poznávací zájezd do francouzského Alsaska. Program byl nabitý od brzkých ranních hodin až do večera a nabídl nám unikátní kombinaci historie, kultury i vhled do fungování moderní evropské demokracie.
Naše první kroky vedly do historického centra k majestátní katedrále Notre Dame. Její velikost a propracovanost nás doslova ohromila.
Odpoledne nás čekal hlavní bod programu – **návštěva Evropského parlamentu**. I díky podpoře nadace Jean Monnet, které tímto velmi děkujeme, jsme mohli nahlédnout přímo do centra dění.
Druhý den jsme zahájili výstupem na Mont Sainte-Odile. Klášter patronky Alsaska nám nabídl dechberoucí výhledy do krajiny. Naše další zastávka byla v městečku Obernai.
Závěr zájezdu patřil opět Štrasburku, tentokrát jeho nejromantičtější části – čtvrti Malá Francie (Petite France). Rozloučili jsme se stylově: sedmdesátiminutovou komentovanou plavbou lodí. Sledovat město z vodní hladiny a proplouvat zdymadly byl pro všechny „TOP“ zážitek, který udělal za celým výletem krásnou tečku.
Text Simona De Michele

OZ Chlpáčik

O Velikonocích jsem byla u babičky na Slovensku. Babička bydlí v menším a nejvýchodnějším městě, ve Sniině.
Ve volném čase nejradši chodím do zvířecího útulku OZ Chlpáčik (česky chlupáček). Tento útulek se liší od ostatních tím, že do něj můžete přijít pomoct třeba s venčením. Venčit se může jen v určitých časech, většinou od 14.00 do 18.00 hodin.
Nejsou tam jen psi, ale i kočky a králíci, ale nejvíce je tam psů, aktuálně asi třicet, kteří hledají domov. Jsou tam různí psi od čivavy po bernardýna, od pomalejšího až po velmi aktivního, od štěněte až po staré psy.
Na facebookových stránkách útulku se můžete podívat na fotografie zvířat. V případě, že byste chtěli podpořit zvířátka, najdete tam i číslo účtu, na které se může poslat příspěvek. Sama jsem byla překvapená, když jsem zjistila, že většina psů byla odtud odvezena do Čech.
Už teď se nemůžu dočkat dalších prázdnin, které strávím v útulku.
Text Karin Ondiková, 4.C

Zahrady Strakovy akademie

Chci vám napsat o jednom fakt super dni, který jsme a s bratrem Radikem zažili. Byli jsme na zahradě Strakovy akademie, což je sídlo Úřadu vlády, a bylo to jako být v nějakém důležitém filmu!
25. 4. 2026 jsme tam byli na otevření zahrady. Bylo krásné počasí a všechno bylo zelené a upravené. Tráva byla úplně rovná jako koberec a všude byly hezké keře a květiny. Byly tam cestičky z kamínků a mohli jsme se tam procházet. A taky jsme viděli pávy a jejich krásné a zvláštní zvuky
Potkali jsme i pana premiéra a udělali jsme si s ním i fotku. Byl jsem trochu nervózní, ale taky hrozně rád, protože ne každý den potkáte premiéra! Bylo tam hodně lidí a i novináři s kamerami. Připadali jsme si důležitě.
Pan premiér nám řekl, že zahrada bude otevřená pro veřejnost každou sobotu až do října, takže tam může jít skoro každý. To je super, protože je to moc hezké místo. Mně se tam strašně líbilo a určitě bych tam šel znovu. Doporučuju všem, ať se tam jdou podívat!
Text Amir Šafigullin, 4.C

JARNÍ POHÁDKA

Byla jednou jedna louka, na které rostly pampelišky, sedmikrásky, kopretiny…, ale jen jedna růže. Všechny ostatní květiny ji měly rády, ale nebraly ji na jarní slavnost. Ta probíhala v podzemí a v nebi. V podzemí jedli, pili… a v nebi probíhala legendární soutěž krásy.
A květiny jí nebraly, protože by je každý rok porazila v soutěži, ale letos se rozhodla na slavnost vplížit v převleku pampelišky. Což nebylo jen tak, musela si zavolat švadlenu a poprosit nějakou pampelišku, aby jí pomohla. Nakonec se jí to povedlo, protože rostla hned vedle jedné z pampelišek a byly nejlepší kámošky. Ovšem se švadlenou byl problém. Za prvé ani jedna o žádné nevěděla a za druhé by ji asi nepřesvědčily. Ale potom si růže vzpomněla, jak ji babička učila lidskou řeč a po louce často běhají děti, tak by se mohla s někým domluvit. A taky že ano.
Další den na louce běhaly děti z celé vesnice a růže si všimla jedné malé holčičky, která si místo hraní vyšívala. A růže si řekla: „Teď je moje chvíle.“
A špitla na holčičku: „AHOJ, JÁ JSEM RŮŽE, A JAK SE JMENUJEŠ TY?“
„JÁ JSEM LENKA, ALE NIKDE TĚ NEVDÍM“ odvětila

Lenka, která vypadala vyděšeně.
„JSEM TADY NA KRAJI LOUKY!!!“
„KDE? JÓ, UŽ TĚ VIDÍM“ řekla a spěchala i se šitím k růži.
A růže jí vše vysvětlila a holčička prozradila, že její maminka je švadlena a mohla by pomoct. Růže zajásala a poprosila Lenku, aby přivedla maminku. A Lenka běžela domů, vše mamince sdělila a maminka s ní šla k růži i se šitím.
„JÁ TI RÁDA POMŮŽU, ALE ZA JAK DLOUHO JE TA SLAVNOST?“
„ZA 2 TÝDNY,“ odpověděla růže a maminka slíbila, že do týdne to bude hotové.
A opravdu, za týden maminka přišla a držela převlek za pampelišku. Růže mamince poděkovala a slíbila, že kdyby cokoli potřebovala, pomůže jí.
A za týden se opravdu dostala do podzemí na první část slavnosti a potom i do nebe.
A na soutěži krásy ze sebe shodila převlek a vyhrála 1. místo, květiny jí to vyčítaly, ale když jim pověděla, jak strašně na slavnost chtěla, tak jí dovolily chodit každý rok.
KONEC

autor pohádky Zuzana Halíková, 4.B

autor obrázku Karin Ondiková, 4.C

DEN UČITELŮ

Dne 28. 3. 2026 se slaví Den učitelů.
Dne 27. 3. 2026 jsme ve škole slavili Den učitelů. Je to den, kdy si připomínáme, jak jsou učitelé důležití. Bez nich bychom se nenaučili číst, psát ani počítat (a to by byl fakt průšvih).
Z tajného mého pozorování jsem zjistil: umí vysvětlit i těžké věci a někdy mají oči i vzadu na hlavě.
Zpráva od Amira: Učitelé jsou fakt důležití, i když nám dávají úkoly!
TAJNÁ FAKTA O UČITELÍCH (MOŽNÁ PRAVDA, MOŽNÁ NE)
učitelé pijí kávu, aby přežili pondělí, poznají, kdo opisuje… i když sedí zády, mají superschopnost říct „Ticho!“ a všichni ztichnou (většinou).
CO BYCHOM DĚLALI BEZ UČITELŮ?
chodili bychom do školy jen na svačinu, psali bychom diktáty úplně špatně (katastrofa!) a nikdo by nás nic nenaučil
Přejeme všem učitelům hodně trpělivosti, radosti a málo zlobivých žáků!
Takže: DĚKUJEME, UČITELÉ!

Autor Amir Šafigulin, 4.C

MOMENTY Z NAŠÍ ŠKOLY

JSEM V NEBI NEBO V PEKLE?

„Kam jdeš?“ ptá se udiveně táta.
A já mu chytře odpovídám: „Trošku se projít. Bude se mi líp spát.“
„Tak ať jsi za chvíli zpátky,“ slyším ještě jeho hlas, to už ale zavírám dveře, skáču do bot, přehodím si kolem ramen bundu a šátek kolem krku a rozbíhám se k zahradní brance.

V duchu si řeknu: páni, je to docela děsivý, ale já chci dokázat, že to zvládnu. Zapnu si baterku a jdu. Zavřu vrata a jdu dál. Vrata se otevřely a zavrzaly. Najednou jde okolo mě cizí pán s jedním okem a celým hnědým psem. Na obojku má napsané REKSÍK. Pán se na mě koukne a já se otočím. Pán mě předběhne, pes se odpojí z vodítka a jde se mnou. Baterka mi zhasne a já se otočím. Vidím stopy, ale žádného člověka. Otočím se na zpět a pes nikde. Klepu se strachy. Zase slyším vrzat branku a zavřu oči. Otevřu je a jsem na hřbitově, všude jsou náhrobky. Filip D., Olík F., Karel H., Honza K., Vašek F., Max T., Kryštof V., Honza H., Tobík P., Pepa, jeho příjmení ani nepřečtu , Franta, Kuba S. a pomyslím si: JSEM V NEBI!
Po delší době: už musím jít domů. A v tom Áááááááá.
Utíkejte, všichni utíkejte!!!!!!
Z hrobek lezou mrtví nebožtíci a honí mě. Najednou se tu zjeví pes s cizím pánem se zbraní.
Vtom se probudím…
autor Matylda Hollmannová 3.B

foto Karin Ondiková, 4.C